

Ze houdt van al die diertjes, zo vrolijk om zich heen,
maar toch voelt de koningin zich soms vreselijk alleen.
Dan huilt ze een klein beetje voor ze naar haar bedje gaat.
Ze wil met iemand praten in een taal die echt bestaat.
Want alleen zijn is niet erg, maar eenzaam zijn doet zeer,
de Koningin der Luizen heeft dan soms geen tranen meer.

*M*aar op een goede ochtend zijn de wolken minder dik,
de koningin besluit: ik zoek mensen zoals ik.
Ze beklimt de bergen rommel, ze zweet en zucht en geeft niet op.
Voor het eerst in heel haar leven staat ze boven op de top.
Dan ziet ze plots iets glimmen, het schittert en het blinkt,
de Koningin der Luizen wordt er bijna door verblind.

Ze voelt haar hartje kloppen als ze dichterbij komt geslopen
en dan ziet ze ineens: er zit een ding in opgesloten.
'Wat houdt dat ding gevangen, wat heeft dat ding gedaan?'
Toch nog een beetje dichter, blijft dan stil en stokstijf staan.
Ze ziet een groezelig gelaat onder haren, vuil en lang,
de Koningin der Luizen is opeens een beetje bang.

